

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดให้มีขึ้นในมนุษย์ เพื่อให้มีการสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ไม่ให้สูญหาย พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มขึ้นเมื่อมนุษย์เจริญเติบโตจนถึงวัยหนึ่ง วัยนี้ป็นวัยที่มีความอยากรู้ อยากเห็น ชอบทดลองหาประสบการณ์ใหม่ๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศ อันเป็นผลมาจากการเจริญเติบโตและพัฒนาการตามวัย ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากฮอร์โมนภายในร่างกาย (สุชา จันทรโณม, 2544; พรพิมล ไวย่างกุล, 2548) ในขณะเดียวกันฮอร์โมนเหล่านี้ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์และความรู้สึกทางเพศ มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย โกรธง่าย มีความรู้สึกรุนแรง วิดกกังวลและต้อร้นขาดเหตุผล การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และสังคมของวัยรุ่นนี้ ทำให้มีความสับสนในบทบาทของตนเอง ลักษณะเด่นที่เป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่วัยรุ่น คือ การพัฒนาบุคลิกภาพในชั้นวุฒิภาวะทางเพศ ฮอร์โมนเพศกระตุ้นให้เกิดแรงขับทางเพศในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม อยากรู้ อยากลองเรื่องเพศ อยากจะเที่ยวเตร่กับเพื่อน ต้องการให้สังคมเห็นว่าตนเองมีความสามารถทางเพศ (สุพัตรา สุภาพ, 2540) ประกอบกับสังคมและสภาพแวดล้อมในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีการกระจายและเผยแพร่ได้อย่างอิสระ วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสื่อต่างๆ ที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ พฤติกรรมทางเพศได้ง่าย (อรอุษา จันทรวิรุฑ, 2544) ซึ่งจะส่งผลต่อเจตคติ ทำให้สถานการณ์และปัญหาพฤติกรรมทางเพศของสังคมไทยทุกวันนี้น่าเป็นห่วงมาก โดยพบว่าเยาวชนไทยมีเจตคติและค่านิยมในเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้อง มีความเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ยอมรับได้และเป็นเรื่องทันสมัย (กรมสุขภาพจิต, 2547) และเนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนและบุคคลสาธารณะ เช่น ดารา นักร้อง มีอิทธิพลสูง และมักมีพฤติกรรมเลียนแบบกลุ่ม เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง และอาจตามมาด้วยการติดเชื้อจากโรคติดต่อร้ายแรงทางเพศสัมพันธ์ (วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์, 2546)

จากการสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กลุ่มเยาวชนอายุ 15-24 ปี นับได้ว่าเป็นกลุ่มประชากรที่ควรเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เนื่องจากเป็นวัยที่มีความอยากรทดลอง กล้าเสี่ยง และมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง (สมพล วันตะเมย์, 2550) การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษา จากกลุ่มตัวอย่าง 367 คน พบว่าการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุดเมื่ออายุระหว่าง 14-15 ปี ร้อยละ 48.9 สาเหตุ

ของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเป็นไปด้วยความสมัครใจ ร้อยละ 71.4 (สหภาพ พูลเกษร, 2543) และจากการศึกษาของสถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล ปี 2547-2551 พบว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นปัญหาที่สำคัญเป็นอันดับต้นๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ทั้งหมด 5 กลุ่ม คือ กลุ่มคนงานในสถานประกอบการ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 และกลุ่มประชากรทั่วไป พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นมีแนวโน้มสูงขึ้นในหลายๆ เรื่อง เช่น ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มที่สูงขึ้นค่อนข้างมาก ร้อยละ 21.0-43.0 เพศสัมพันธ์ครั้งแรกพบว่ามีคู่นอนครั้งแรกที่เป็นคูรักรหรือแฟน ร้อยละ 75.0-93.0 และเพศสัมพันธ์หลังดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีแนวโน้มสูงขึ้น ร้อยละ 18.0-36.0 การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมีการใช้ถุงยางอนามัยลดลง การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่รู้จักกันคุ้นเคยมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งลดลง และเพศสัมพันธ์ในครั้งล่าสุดมีแนวโน้มของการใช้ถุงยางอนามัยลดลง (ศิริกุล อิศรานุรักษ์ และคณะ, 2551)

นอกจากนี้ยังพบว่าจำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ในกลุ่มนักเรียนก็มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น จากสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2552 มีผู้ติดเชื้อเอดส์แล้ว 359,807 ราย เป็นการติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 302,958 คิดเป็นร้อยละ 84.2 ในจำนวนนี้เป็นกลุ่มวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-19 ปี จำนวน 2,753 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 กลุ่มอายุ 20-24 ปี จำนวน 27,740 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 (สำนักกระบวนวิทยา, 2552)

จากข้อมูลในรายงานสรุปผลการดำเนินงานการป้องกันและแก้ไขปัญหาระบาดของโรคเอดส์ จังหวัดชลบุรี ปี พ.ศ. 2549 พบว่าในช่วงสิบปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2529 ถึงวันที่ 30 ก.ย. 2549) จังหวัดชลบุรีมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่มีอาการสะสม 1,981 ราย และผู้ป่วยเอดส์สะสม 5,599 ราย จำนวนรวมทั้งสิ้น 7,580 ราย ซึ่งส่วนใหญ่มีปัจจัยเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 86.6 ในจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่มีอาการและผู้ป่วยเอดส์เหล่านี้เป็นวัยรุ่นและเยาวชน อายุ 10-24 ปี ถึงร้อยละ 12.3 และเมื่อเปรียบเทียบกับภาพรวมทุกกลุ่มอายุซึ่งมีสัดส่วนเพศชายติดเชื้อเอชไอวีและป่วยเป็นโรคเอดส์มากกว่าเพศหญิงเพียง 1.3 เท่า ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าวัยรุ่นและเยาวชนชายและหญิงติดเชื้อเอชไอวีและป่วยด้วยโรคเอดส์ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอายุอื่นๆ และจากการที่พบว่ากลุ่มอายุช่วงวัยแรงงานพบมากที่สุดในกลุ่มอายุ 25-29 ปี ทำให้เห็นว่าผู้ป่วยเอดส์และผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่มีอาการเหล่านี้น่าจะมีการติดเชื้อเอชไอวีในช่วงวัยรุ่น คือเมื่อมีอายุประมาณ 16-21 ปี (กลุ่มงานสนับสนุนวิชาการ, 2549) และจากผลการวิจัยในพื้นที่ชี้ให้เห็นว่าในปัจจุบันวัยรุ่นและเยาวชนในจังหวัดชลบุรีมีประสพการณ์เพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อยลง

ประกอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในพื้นที่ที่พบว่าวัยรุ่นมีการพักอาศัยแบบอยู่เป็นคู่ทั้งที่ไม่เปิดเผยและเปิดเผยมากขึ้น ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ทุกภาคส่วนจะต้องเร่งสร้างความเข้าใจ ความตระหนัก เจตคติ วางแผนแก้ไขปัญหา (พิศมัย หอมจำปา และคณะ, 2549)

จากผลการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้นนับว่าเป็นสัญญาณเตือนภัยที่ทุกฝ่ายควรหาแนวทางแก้ไข เพราะสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเยาวชนไทยมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเช่นนี้เนื่องมาจากปัจจัยต่างๆ หลายปัจจัย ซึ่งปัจจุบันพบว่าปัญหาสำคัญในการวางแผนแก้ไขปัญหายุทธวิธีของวัยรุ่นในช่วงที่ผ่านมา คือ ขาดข้อมูลที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือ ใกล้เคียงความเป็นจริง โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับประชากรกลุ่มเสี่ยงต่างๆ รวมถึงกลุ่มวัยรุ่น (สถาปนา เนาวิรัตน์ และคณะ, 2549) อย่างไรก็ตามก็พบว่าวิธีการวิจัยหรือการสำรวจเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น เช่น พฤติกรรมทางเพศ การใช้สารเสพติด การใช้ความรุนแรงยังเกิดปัญหาจากการเก็บข้อมูลที่อาจได้ข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง การที่จะได้ข้อมูลพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นที่ถูกต้องนั้นจึงเป็นเรื่องยาก เนื่องจากผู้ตอบคำถามบางครั้งตอบคำถามที่คิดว่าทำให้คนถามรู้สึกพอใจ หรือผู้ตอบคำถามเองมีความกังวล ไม่เต็มใจที่จะตอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่วัยรุ่นถูกขอให้ตอบในเรื่องการมีประสบการณ์ทางเพศหรือการใช้ยาบางอย่าง นอกจากนี้ระดับความเป็นส่วนตัวในการตอบแบบสอบถาม ถึงแม้ว่าแบบสอบถามที่ทำเสร็จแล้วสามารถปิดผนึกซองและส่งกลับไปยังผู้วิจัย แต่เนื่องจากแบบสอบถามของผู้ตอบจะมีหมายเลขแบบสอบถาม ซึ่งทำให้ผู้ตอบบางคนสงสัยเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของการตอบแบบสอบถามชุดนั้น (Turner et al., 1998) จากการศึกษาของหวงยี่ซิง และคณะ (2005) เรื่องการสำรวจการใช้สารเสพติดของโรงเรียนมัธยมในกรุงเทพฯ โดยใช้แบบสอบถามที่ออนไลน์บนเว็บไซต์ (Web-based questionnaire) กับแบบสอบถามที่เป็นกระดาษ (paper-and-pencil questionnaire) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนสายอาชีพในกรุงเทพฯ จำนวน 1,918 คน พบว่าการใช้แบบสอบถามที่ออนไลน์บนเว็บไซต์ มีการรายงานสูงกว่าการใช้แบบสอบถามที่เป็นกระดาษในเรื่องการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติด และจากการศึกษาของสถาปนา เนาวิรัตน์ และคณะ (2549) เรื่องการเก็บข้อมูลพฤติกรรมเสี่ยง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุระหว่าง 15-21 ปีที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสายอาชีพในจังหวัดเชียงราย จำนวน 1,283 คน พบว่าคอมพิวเตอร์ช่วยให้เก็บข้อมูลได้ครบถ้วนสมบูรณ์ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลพฤติกรรมส่วนตัวที่ไวต่อความรู้สึก ทำให้บุคคลกระตือรือร้นที่จะตอบแบบสอบถามเนื่องจากเป็นเทคโนโลยีที่แยกผู้ตอบเป็นส่วนตัว โดยรวมแล้ววิธีการนี้มีการตอบพฤติกรรมในเชิงลบสูงกว่า

ในปัจจุบันความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี ทำให้คอมพิวเตอร์ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของทุกคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ประกอบกับการพัฒนาศักยภาพของระบบข้อมูลข่าวสารที่เปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคสารสนเทศ ทำให้แนวคิดในการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษาเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในหลายๆ ประเทศ สำหรับประเทศไทยรัฐบาลได้มีการกำหนดได้อย่างชัดเจนในหลักเกณฑ์การดำเนินการจัดหาคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาของรัฐ ซึ่งโดยทั่วไปสถาบันการศึกษาจะนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการบริหารในเรื่องของงานบริหารการเรียนการสอน เช่น งานทะเบียน การจัดตารางสอน และการบริหารงานทั่วไป เช่น การบริหารงานบุคคล งานด้านอาคารสถานที่ นอกจากนี้ยังใช้ในการสอนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (จักรพงษ์ เจือจันทร์, 2540) ซึ่งปัจจุบันพบว่าการเก็บข้อมูลด้วยระบบคอมพิวเตอร์แบบออนไลน์ และมีผู้สนใจใช้เพื่อสำรวจข้อมูลเพิ่มมากขึ้น (Jonathan et al., 2004) และพบว่าข้อมูลที่ได้จากการสำรวจมีการยอมรับและน่าเชื่อถือมากกว่าการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการอื่น (Turner et al., 1998) ช่วยให้สามารถเก็บข้อมูลมีความคล่องตัว มีประสิทธิภาพดีและรวดเร็ว (ธนรักษ์ ผลิตพันธ์ และคณะ, 2552)

จากเหตุผลดังกล่าวจึงมีความจำเป็นที่จะศึกษาตัวแปรทำนายพฤติกรรมทางเพศในบริบทของความแตกต่างของรูปแบบวิธีการวัดในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาลอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม และพฤติกรรมทางเพศระหว่างรูปแบบวิธีการวัดที่แตกต่างกันจะมีความแตกต่างกันอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาเทคนิควิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมที่มีความละเอียดอ่อนของวัยรุ่นที่เป็นระบบ มีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลจากการศึกษาไปใช้เป็นข้อมูลในการติดตาม กำหนดแนวทางและมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

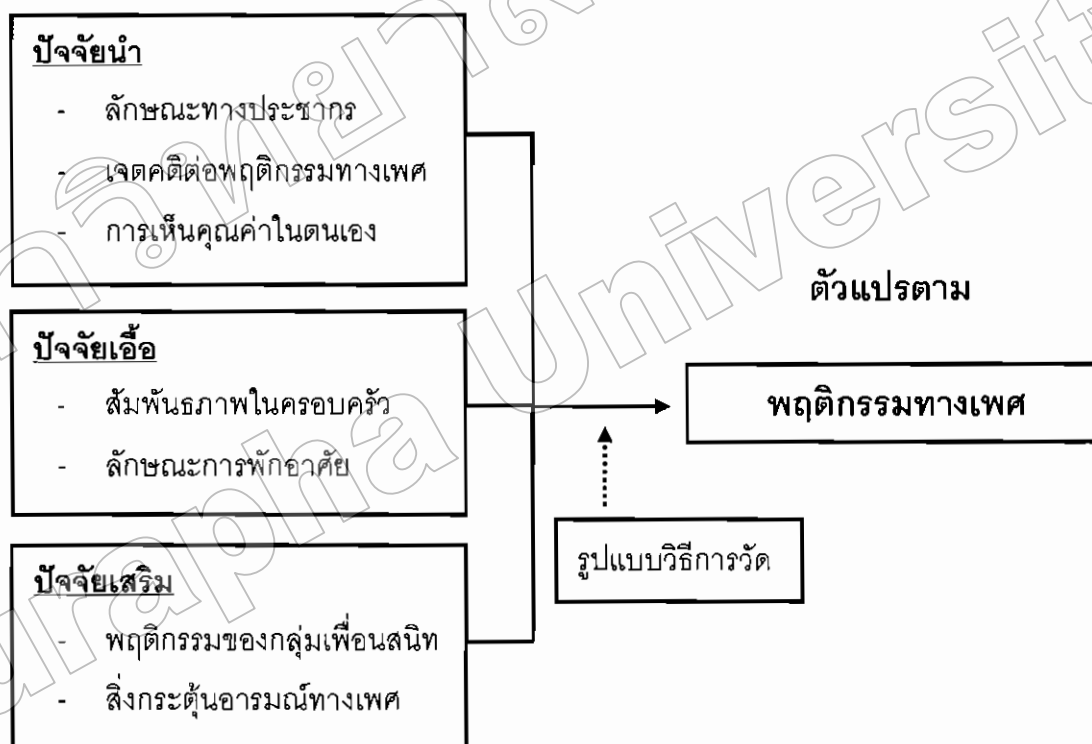
1. เพื่อศึกษาลักษณะทางประชากร เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง สัมพันธภาพในครอบครัว ลักษณะการพักอาศัย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิท และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาลที่ตอบคำถามผ่านแบบสอบถามที่เป็นกระดาษ และการบันทึกข้อมูลผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์
2. เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมทางเพศ ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ด้วยรูปแบบวิธีการวัด 2 รูปแบบ

สมมติฐานของการวิจัย

ลักษณะทางประชากร เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง
สัมพันธภาพในครอบครัว ลักษณะการพักอาศัย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และพฤติกรรมของ
กลุ่มเพื่อนสนิท อย่างน้อยหนึ่งตัวแปรจะมีผลและร่วมกันทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

หน่วยงานในระดับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น
สามารถนำแนวทางการศึกษาค้นคว้าไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาเทคนิควิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
พฤติกรรมของวัยรุ่น โดยเฉพาะพฤติกรรมที่มีความละเอียดอ่อน เช่น พฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมการใช้สารเสพติด และพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เพื่อใช้เป็นแนวทางการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นข้อมูลสำคัญในการติดตาม กำหนดแนวทางและมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ศึกษานักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 6 แห่ง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553

ข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมทางเพศจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล จำนวน 7 แห่ง จำนวนห้องเรียนที่สุ่มได้ทั้งสิ้น 40 ห้องเรียน แต่พบว่าโรงเรียนหนึ่งแห่ง และห้องเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 ห้องเรียนที่ไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้ จึงเหลือกลุ่มตัวอย่างที่เก็บจริง 6 แห่ง รวมทั้งสิ้น 30 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 782 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ และการปฏิบัติที่สนับสนุนหรือเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การสัมผัสเชิงชู้สาว การใช้สื่อและสารกระตุ้นทางเพศ การเที่ยวสถานเริงรมย์ และการมีคูรัก
2. รูปแบบวิธีการวัด หมายถึง วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมทางเพศ ผ่านแบบสอบถามที่เป็นกระดาษ และการบันทึกข้อมูลผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์
3. ปัจจัยนำ หมายถึง ปัจจัยภายในของบุคคลที่จะนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบด้วย ลักษณะทางประชากร เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 3.1 ลักษณะทางประชากร หมายถึง เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา
 - 3.2 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การมีเพศสัมพันธ์และการใช้อุปกรณ์ป้องกันโรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์

3.3 การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลพิจารณาประเมินคุณค่าตนเองเกี่ยวกับความรู้สึกรักตนเอง การยอมรับตนเอง และรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ

4. ปัจจัยเอื้อ หมายถึง ปัจจัยที่มีส่วนเอื้ออำนวยให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้โดยง่ายหรือยาก ประกอบด้วย สัมพันธภาพในครอบครัว และลักษณะการพักอาศัย

4.1 สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ช่วยเสริมสร้างความผาสุก และความมั่นคงในครอบครัว

4.2 ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง สถานภาพการพักอาศัยของนักเรียน ประกอบด้วย พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา อยู่กับบิดาหรือมารดา อยู่กับญาติ อยู่ตามลำพัง อยู่กับเพื่อนเพศเดียวกัน และอยู่กับคนรัก/แฟน

5. ปัจจัยเสริม หมายถึง การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมต่างๆ ที่ช่วยให้เกิดแรงผลักดันในการแสดงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบด้วย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิท

5.1 สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง สิ่งที่เป็นกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด การดูหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การเที่ยวสถานเริงรมย์

5.2 พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิท หมายถึง พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิทที่เกี่ยวกับปัจจัยต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การดื่มสุรา การดูหนังสือโป๊หรือหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์/อินเทอร์เน็ตปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การเที่ยวสถานเริงรมย์

6. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553